

Lat samráð- ingarleiðsluna fara víðari

EFTIR eitt lögtingsval er tað vanlig mannagongd, at størsti flokkur fær samráðingarleiðsluna og roynir at skipa eina samgongu, ið síðan kann velja og stuðla eitt nýtt landsstýri.

UM tað ikki eydnast størsta flokki at skipa eina samgongu, áðrenn ein rimulig tíð er liðin frá valinum, er tað vanligt, at hesin letur samráðingarleiðsluna til tann næststørsta flokkin. Og eydnast honum heldur ikki at skipa eina samgongu, so fer samráðingarleiðslan víðari.

EFTIR valið seinasta heyst fekk Fólkaflokkurin, ið gjordist størsti flokkur,

samráðingarleiðsluna. Tað eydnaðist ikki Fólkaflokkinum at skipa nýggja samgongu. Samráðingarleiðslan fór so víðari til Javnaðarflokkin. Men í tí umfarinum spurdist heldur onki burtur úr, og samráðingarleiðslan fór tískil til Tjóðveldisflokkin.

NÚ spurdist burtur úr. Almenningurin í Føroyum og umheimurin fingur at vita, at

nú var nýggj samgonga veruleiki. Hendan var samansett av Fólkaflokkinum, Tjóðveldisflokkinum, Sjálfstýrisflokkinum og Kristiliga Fólkaflokkinum. 18. januar í ár varð so nýtt landsstýri valt. T.v.s. at hetta nýggja landsstýrið nú hevur sitið í triggjar mánaðar.

Í okkara verð er ongin samgonga og heldur onki landsstýri. Talan er um klandur

og stríð í nærum hvørjum einasta máli. Fólkaflokkurin gongur sum vant í fleiri bólkum. Floksformaðurin er nøgdur bara hann situr sum lögmaður. Ein landsstýrismaður úr Tjóðveldisflokkinum fer í verkfall. Ein annar úr sama flokki elvir til eitt tápuligt stríð um hvar ein skúli skal byggjast.

ALT bendir á, at ongin verulig samgonga enn er skipað, og at samráðingarnar um skipan av nýggjari samgongu als ikki eru loknar. Samráðingarleiðslan átti náttúrliga at farið til næsta flokk. Tað vil siga frá Tjóðveldisflokkinum til Sjálfstýrisflokkinn.

TIL frama fyri land og fólk fara vit at heita á Tjóðveldisflokkinn um at lata samráðingarleiðsluna víðari. T.v.s. til Sjálfstýrisflokkinn.

Navigare necesse est!

«Mangt umskiftist á mansins ævi», segði Tróndur í Gøtu við skyldmenn sínar. Hann helt tað vera litið mansligt, at teir løgu inni á pollunum, meðan hitt gamla farmaskipið, ið hann átti, funaði í neystinum.

Oivað hevur eisini hann hóast hann neyvan hevur kent orðtakið «Navigare necesse est», havt í huga, at um livast skuldi á hesum berligu oyggjum — so var neyðugt at sigla!

Orðini «Mangt umskiftist á mansins ævi», eru eins viðkomandi í dag, sum tey vóru fyri nærum tusund árum síðani.

Tað er ikki so langt síðani, at livið hjá føroyingum var so samantvinnað við havið, at sagt varð, at teir vórðu føddir við ár í hendi! Tað mundi vera fáir unglingar tá, sum ikki

longdust eftir at sleppa at royna seg í báti ella á skipsdekki; tí so stórvur var longsuln eftir havinum, at teir ikki kendu seg sum fullfórar menn, fyrr enn teir høvdu roynt sjóliði.

Tað vóru sanniliga ikki teir, sum aldust inni við grugvuna, sum lögdu lunnar undir nútíðarsamfelagið; men tað vóru teir við teimum slitnu hondunum og veðurbardu andlitunum, sum baldust við fjarar strendur, ið gjørdur tað!

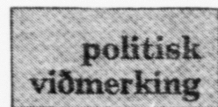
Í teimum ússaligu fimtiárunum, tað ið alt landið lá lamið, tí eingin veruligur politikkur varð ríkin, leitaði fjöldur av føroyingum burtur í onnur lond undan neyð og vinnuløysi heima. Teir, sum tá ráddu fyri borgum, megnaðu ikki at skipa føroyingum livilíkindi í teirra egna landi.

Í seksti- og sjeytiárunum eydnaðist tað okkara fiskimonnum at útvega ein stasligan fiskiflota, og tað er hesum fyri at

takka, at okkara samfelag er so framkomið, sum tað er í dag.

Ahugavert er kortini at geva gætur eftir, at tað er javnaðarflokkurin, ið hevur havt fyrisætið í landsstýrinum meginpartin av hesum tíðarskeiði.

Tó er tað harmiligt at

hoyra summar av okkara landsmonnum, sum nú nýta gott av teirri vælferð, ið teir, sum mannaðu okkara fiskiferð skaptu, hegla niður á okkara fiskimenn og tey samtök, ið skipini eiga.

Tí, hoast mistøk eru gjørd, so er tað kortini úr havinum, ið nærum alt tað, ið hevur bygt hetta land upp, er komið.

Men, lat tað kortini vera sagt, at tað er ógvuliga ymiskt, sum framburður-

in hevur gagnað okkara landsmonnum, og eg haldi at í mongum førum er sjón fyri søgn.

Mær rennur í hug hin ríka staðin Sybaris í Torontovíkin! Hesin býur, sum gjordist ríkari enn allir grannar hansara, tí har buði dugnaligt fólk.

Men, tað skulu sterkar herðar til at bera góðar dagar, og sybarittar toldu ikki vælferðina. Teir fólnaðu burtur í marglæti, og tá ið á stóð bar ikki til, og Sybaris varð oyddur.

Sjálvandi vóni eg ikki, at tað fer at gangast føroyingum á sama hátt!

Navigare necesse est! Neyðugt er at sigla!

Hetta ásannaðu eisini føroyingar — men nú tykist vend at vera komin í. Og í grundini er hetta ikki so lægt.

Eg ivist stórliga í hvussu leingi okkara útsplitu fiskimenn tíma ella tola at taka imóti tí rangvørgu og niðurbrotandi talu, sum áhaldandi verður borin fram í fjølmiðlu-

num.

Tað er veruliga so, at tað at enda hevur eydnast at skapa ein tilkan illvilja móti okkara høvudsönnu, at tað er undrunarvert, at nakar troystar sær at fáast við skip — og tá als ikki trolarar — tí teir, ið faast við teir, verða útsplitir — ja, alment úthongdir sum ránsmenn og eirindaleysir «spekulantar», hoast tað má vera flestum greitt, at her er einki at «spekulera» í, men í flestu førum verður gjørt av heilt aðrari orsök.

Men hvi komu so hesir mongu trolararnir?

Jú, tí tað var ikki møguligt at manna linuskipini — og eisini tí, at úrtøkan var óv til — bæði fyri skip og manning!

Men høvudsorsøkin mundi tó vera tann, at flakavirkini fingur óv litið av rávoru!

Harmiligt, at tað verður roynt at reingja henda veruleika; men enn harmiligi er tað, at tað verður roynt at geva ungdóminum ta fatan, at tað er ikki nóg gott ella virðiligt at vera fiskimaður!

Men veruleikin er óvugtur; tí hvussu vikur og vendir, so er tað fiskivinnan, ið ber alt samfelagið á herðum sínum. Men, tíverri er tað eisini veruleiki, at loggavulvið hevur mátt, og — sum tað tykist — eisini vilja, at